

[Undervisnings- og forskningsministeren]

den for vedkommendes ressort. Kan de pågældende opgaver ikke løses på den ene måde, er det ministerens pligt at få dem løst på den anden måde.

Når det ikke er muligt at opfylde fru Pernille Forchhammers ønske om præcist at sige, hvordan det hele vil ende, skyldes det, at jeg, hvis jeg begyndte at føre de forhandlinger, inden Folketinget havde vedtaget at nedlægge Landscentralen, først ville få vrøvl med fru Pernille Forchhammer, der ville himle op og sige: Her går ministeren og disponerer, før Folketinget har givet ham lov. Rækkefølgen er, at først ordner Folketinget den lovmæssige ramme, så går ministeren i gang med inden for denne ramme at få tingene forhandlet på plads. I øvrigt mener jeg, at det er en uskik, hvis alt i den retning skal godkendes i Folketingets Uddannelsesudvalg, men det bestemmer udvalget.

Jeg fraråder det bare.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 103:

Forslag til lov om ændring af lov om Statens Uddannelsesstøtte.

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 6/12 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Frank Jensen (S):**

Indledningsvis skal jeg beklage, at vi igen i dag skal behandle et lovforslag om Statens Uddannelsesstøtte. Det er det fjerde lovforslag in-

den for bare halvandet år, som skal lave ændringer i vort uddannelsesstøttesystem. Det forhold set i sammenhæng med dette års kaos med overhovedet at få udbetalt SU til de studerende er med til at fjerne de unges tillid til støttesystemet. Det må vi alle her i Folketinget have en interesse i at modvirke.

Vi kan frygte, at ministeren har det som sit direkte formål at svække tilliden til hele støttesystemet ved den ene gang efter den anden at komme til Folketinget med småjusteringer af uddannelsessystemet, som er med til at forringe de uddannelsessøgendes økonomiske vilkår.

Men det lovforslag, vi har til behandling i dag, har en anderledes karakter end de seneste ændringer i SU-systemet. Inden jeg går over til direkte at kommentere lovforslaget, vil jeg rette en tak til SF og Det Radikale Venstre for det samarbejde, der har eksisteret mellem de tre gamle SU-forligspartier i forbindelse med vore tre partiers forberedelser til stillingtagen til det lovforslag, som nu ligger på Folketingets bord.

Vi kunne have ønsket os, at dette forbilledlige samarbejde kunne have præget de store økonomiske forhandlinger også fra radikal side, men sådan skulle det ikke være. Det kan være, at dette forår her, som vi opfatter det på SU-området, kan være med til at fremme et fortsat samarbejde.

Det, som selvfølgelig har den store interesse hos partierne i forbindelse med den store finanslovbehandling, vi skal have i næste uge, er, at vi ved, at dette lovforslag ikke indfrier de store besparelser på SU-området.

Af finanslovforslagene fra regeringen kan vi se, at lovforslaget skal indfri en besparelse på 40 mio. kr. i 1990 stigende til 94 mio. kr., som det direkte fremgår af lovforslagets bemærkninger.

Det er interessant at se, om ministeren i dag kunne give os en melding om det endelige på SU-området i denne folketingssamling eller vi skal forvente, når Folketinget kommer ind igen efter juleferien, at der så endnu en gang kommer et lovforslag fra ministeren på SU-området.

Vi frygter det, fordi vi af dagens aviser kan se, at undervisningsministeren fortsat har 1½ mio. kr. på sin budgetreguleringskonto, som skal indfries i løbet af foråret. Derfor frygter vi, at ministeren endnu en gang vil komme til Folketinget med ændringer på SU-området. Vi håber